

Назив дела:“Прича о Јангу”

Име и презиме писца:Урош Петровић

Наслов рада: Лични доживљај књиге

Постоји више књига које су ми се јако допале, али ипак “Прича о Јангу” је посебна, можда зато што је истинита прича; прича о љубави, испуњеним жељама и лепим успоменама.

Као што сам већ написала, волим књиге у којима има мачака али оне у свакој причи испадну мудре и паметне, па је сад ред да се псима посвети мало пажње. Приметила сам да скоро сви писци о којима сам читала су некада имали неку мачку, па сам мислила да ако немаш мачку, не можеш да будеш писац. И онда сазнам да је Урош Петровић имао пса, тако да моја теорија можда и није тачна.

Прича почиње пишем одлуком да набави пса, али никако није могао да се одлучи за расу. Свом срећом био је знатижељан, па сам самим тим док сам читала, и ја сазнала пуно занимљивости о разним псима. На пример, да постоје пси са шест прстију на шапама, они са два носа, да се пас Жил Верна се звао Сателит, као и да пси само у ушима имају тридесет шест мишића!

После дужег размишљања, писац се одлучио за француског булдога. Како се све дешавало пуно година раније, требало је нешто времена и среће да успе да набави баш једног таквог каквог је желео. Пошто пса те расе није било у нашој земљи, Јанг је био права атракција где год се појавио. То је био бео, један прави “светски” пас: француског порекла, дошао из Русије, живео у Србији, са кинеским именом. Тако се и десило да је само једна Јангова фотографија утицала на цео живот нашег писца. Баш због ње, Урош је добио награду Јанг пуно девојака. Њихов заједнички живот био је пун љубави и забаве. Због Јанга Урош Петровић је наставио да се бави фотографијом, а његови доживљаји са Јангом, су били инспирација за његов први роман.

Крај књиге је баш тужан, па о њему нећу ни писати. Знам колико пси живе, али ипак боље је да ми у сећању остане цртеж на ком Јанг виси са гране, него она црвена шерпица.

У књизи има и мало мистерије. Које су шансе да Урош набави пса ког у целој земљи нема и како се десило да као награду добије ауто исте марке и исте боје које је возио кад је имао Јанга? Па почињем да мислим да магије нема само у бајкама, него и у стварности.

Сигурно би Јангу било драго да зна да није заборављен и да је толико добра донео свом власнику. Мислим да су пси најсрећнији када усреће човека.

Из сваке књиге научимо нешто ново, али ова може и да промени много тога. Прво што ће насмејати свакога ко је прочита а чита се јако брзо, просто не можеш да је оставиш “за касније”. Друго, што, да будем искрена, волим кратке књиге и мислим да су и осталој деци баш оне драже. Поред тога, верујем да ће сви који је прочитају почети другачије да гледају на псе. Можда би било најбоље да књигу препоручим онима који не воле животиње, сигурно ће променити мишљење, јер ко не воли животиње, не воли ни људе и нема шансе да буде добар одрастао човек. И само да се зна, баш ова књига је помогла једном дечаку да убеди родитеље да му набаве пса.

Невероватно је колико животиња може да промени нечији живот. “Пси могу да науче људе како да буду бољи људи много боље него што људи могу да науче псе да буду бољи пси” је једна од реченица која ми се у књизи највише допала и заиста верујем да је тако.

Урош Петровић је наш писац и фотограф. За њега сам први пут чула, када смо за Нову годину, моја сестра и ја, добиле игру“Мартина загонетна кутија”. Због ње сам и пожелела да прочитам неку његову књигу. А ову сигурно вреди прочитати.

Име и презиме:Ленка Лаништанин III/3

Школа: „Деспот Стефан Лазаревић“

Наставник: Јасмина Бајчетић